

Vánoční dárek

Jana Javorská

Jana Javorská

VÁNOČNÍ DÁREK

Copyright

Autorka: Jana Javorská

Obálka: Karandaev

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

1. elektronické vydání

Praha, 2016

ISBN:

978-80-7512-735-8 (ePub)

978-80-7512-736-5 (mobipocket)

978-80-7512-737-2 (pdf)

VÁNOČNÍ DÁREK.....	5
ANDĚLÍČEK.....	24
DOPIS JEŽÍŠKOVI.....	29
DÁREK PRO MAMINKU	37
VÁNOČNÍ STROMEČEK.....	45
DALŠÍ DÍLA AUTORKY:	51

VÁNOČNÍ DÁREK

Martina seděla na gauči s hlavou v dlaních. Její manžel Petr se tento týden opět zdržel v práci přesčas. Už ji nebavily jeho věčné výmluvy. Tušila, odkud vítr fouká, ale stále si to nechtěla připustit. Selhala. Je to určitě její vina, že si našel milenkou. Nebyla mu dost dobrou manželkou. Zřejmě se o něj nestarala tak, jak by si představoval. V posteli se sice snažila sebevíc i se zapřením, aby si ho udržela, ale asi to bylo málo. Co by mohla ještě chtít po více než dvaceti letech společného soužití?

Jejich vztah se den ode dne zhoršoval. Jakmile Martina začala pochybovat o Petrově věrnosti, řekla si, že nebude vyvádět, aby svého muže ještě více nepoštvála do náruče jeho milenkou. Naopak. Zkusila na něho být mnohem milejší a byla k němu pozornější, avšak on bral její vstřícnost jako samozřejmou oběť, kterou přinášela po celou dobu jejich manželského svazku.

Před pár lety by mu možná dělala žárlivé scény, ale zaručeně by to nepřineslo nic dobrého. Proto se rozhodla, že se nesníží k takovým prostředkům, které by jejího muže udržely doma za každou cenu. Po tolika letech, kdy slýchala o podobných situacích od svých kamarádek, měla celkem slušný nadhled. Chápala, že pokud si Petr vzal do hlavy, že od nich odejde a ji vymění za mladší neokoukaný model, ona ani její děti ho nedokážou zadržet.

Jejich dva pubertáči neměli ani tušení, v jaké situaci se Martina nacházela, protože si žili vlastním životem a brzy opustí hnízdo. Ovšem malá čtyřletá Adélka byla na tatínka přímo fixovaná, což

byl veliký problém. Martina se na to bála jen pomyslet, co ji všechno ještě čeká, pokud její manžel Petr opravdu odejde od rodiny. Dnes si s ním o tom zkusí popovídat. Nedokáže už dál čelit té strašné nejistotě.

Z rozjímání ji vyrušil rachot klíče ve vstupních dveřích. Petr si tiše odložil a vešel do kuchyně, aby si vyndal z ledničky pití. Martina uslyšela, jak pivo zasyčelo, když z něho Petr odstranil zátku. Potom přešel do pokoje a rozsvítil lampičku.

„Co tady sedíš tak potmě?“ vylekaně zíral na svoji ženu.

„Kdes byl? Ale pravdu,“ vyzvala ho Martina doposud klidným hlasem.

„Kde bych asi tak byl? Vždyť jsem ti včera oznámil, že zůstanu dýl v práci. Nezačínej zase.“

„S čím nemám začínat? Copak jsem ti něco řekla? Jen chci vědět, kde trávíš poslední dobou všechny večery,“ nedala se odbýt Martina.

„Nemá cenu se o tom s tebou bavit,“ odpověděl Petr nazlobeně. Položil pivo na stolek a chystal se odejít.

„Nikam nechod'. Musíme si promluvit. Takhle už to dál nejde. Proč mi nepřiznáš, že někoho máš?“ dotírala Martina. Petr se kroutil a bylo vidět, že se mu do upřímného rozhovoru vůbec nechce, přestože svojí milence sliboval, že už to doma vybalí. Chvilku mlčel a přemýšlel, jak začít.

„Myslím, že bude lepší, když se odstěhuju,“ pronesl bez vysvětlení, zvedl láhev, párkrát jí otočil v ruce a zkoumal etiketu, než se napil.

„Já tě přece nevyháním,“ bránila se Martina.

„Je tu pro mě příliš dusno. Musím pryč.“

„A co Adélka a děti? Copak jsou ti úplně jedno?“ stočila svůj tón hlasu do výčitek Martina a nejraději by vstala a začala do manžela

bušit pěstmi, aby se konečně probral. Petr jen přemítal a dál pozoroval láhev.

„Tak mi, sakra, řekni, proč od nás musíš odejít? Vždyť si poslední dobou stejně děláš, co chceš. Nechápu, co tě na tom dusí, když jsi pořád pryč a domů se chodíš jen najíst a vyspat. Děti už tě neviděly celý týden.“

„Sbalím se a odejdu.“

„Jasně. To je nejlepší řešení a všechno necháš na mně. Nepočítej s tím, že jim budu něco vysvětlovat, jen si to pěkně vyžer sám, když sis to tak navařil,“ vztekle vyskočila z gauče a odešla do ložnice. Tam sebrala polštář a peřinu a hodila ji do obýváku. Pak se zamkla a celou noc tiše vzlykala. Usnula až někdy nad ránem, když venku začalo pomalu svítat.

„Ještě, že je sobota,“ pomyslela si, když se k ní do postele nastěhovala Adélka. Jen ji automaticky objala a políbila do vlasů. Společně spolu ještě na chvíli usnuly.

„Mamí, kde je táta?“ dotazovala se při snídani starší dcera.

„Nevím, zlatíčko, asi šel ještě do práce,“ improvizovala Martina s černými brýlemi na očích. Bála se, aby děti neodhalily, že proplakala celou noc.

„Dyť je sobota!“

„Já vím. A nekřič, prosím. Mám migrénu,“ pokoušela se zamaskovat svůj vzhled.

„Slíbil mi pomoc s projektem do školy. Musím ho odevzdat už v pondělí a táta tu zase není. To je fakt dobrý. Jestli to nedodělám, tak se moje šance na studium v zahraničí vážně vypaří,“ bručela si dcera pro sebe.

„To si vyříd' s tatínkem a mě do toho netahej,“ podotkla našťavaně Martina. Nejraději by svého manžela chytila za límec a

přivlekla domů, aby konečně splnil všechny svoje otcovské povinnosti.

„Takhle je to vždycky. Když od něj něco potřebuju, tak je někde pryč. Pak mě zase bude kritizovat, že jsem se dost nesnažila.“

„Tak požádej svého bratra, ať ti s tím pomůže,“ navrhla Martina a více se tím nehodlala zabývat.

„Na toho je stejnej spoleh jako na tátu. Včera byl chlastat a ještě chrápe. Pochybuju, že dneska vůbec vyleze z pelechu,“ vedla si dál svou dcera Simona. Hodila špinavý talíř od snídaně do dřezu a hrnek s čajem si odnášela do svého pokoje.

Martina by se moc ráda vymazala z povrchu zemského. Zalezla by do postele a spala a spala, dokud by se neprospala do lepších dnů. Obávala se, že ji brzy čeká nejhorší období jejího života. Ráda by na to svoje děti nějak připravila, ale vůbec netušila jak. Bála se, aby jí nedávaly otcův odchod za vinu. Přece jen ho milovaly. Čím méně se jim věnoval, tím více jim byl vzácnější a nikdy mu neodmlouvaly tolik jako jí. Vždycky to s nimi uměl a Martina mnohdy nestačila zírat, jak zvládal některé situace, ve kterých by se ona zaručeně zhroutila.

Petr přemýšlel, jak se co nejlépe vyplížit z domova, aby nemusel dětem vysvětlovat, kam se stěhuje a proč. Tušil, že ho to jeho manželka nechá vyžrat až do konce. Nedokázal se podívat svým dětem do očí a říct jim pravdu. Raději to zbaběle hodil na svoji ženu. Snad bude mít příležitost vše jim povědět, až se vybouří emoce a jeho život se dostane do klidnějších kolejí.

V práci si vzal volno, aby se mohl během dopoledne sbalit a nepozorovaně zmizet. Věděl, že by hádku při útěku z domu nezvládl. Neměl chuť diskutovat a nechat se sekýrovat. Chtěl to mít jen rychle za sebou. Vytáhl všechny kufry z garáže a nacpal je svým oblečením a botami. Potom vyhrabal krosnu pod postelí a také ji naplnil ostatními věcmi, které si hodlal odnést. Nepřál si,